

'Een echte pageturner.' - *THE NEW YORK TIMES*

CATHERINE STEADMAN

DE VERDWIJNING

THRILLER

Ook verschenen van Catherine Steadman

De duik (2019)

Mr. Nobody (2020)

Catherine Steadman

De verdwijning

Uitgegeven door Xander Uitgevers
www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *The Disappearing Act*
Oorspronkelijke uitgever: Simon & Schuster UK
Vertaling: Frank van der Knoop
Omslagontwerp: zero-media.net, Munich
Omslagbeeld: FinePic®, München
Auteursfoto: © Ori Jones
Belettering omslag: Select Interface
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

Copyright © Catherine Steadman, 2021
Copyright © 2021 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Haarlem

Eerste druk 2021

ISBN 978 94 0161 512 9 | NUR 332

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Clementine en de vele uren die we samen doorbrachten in de
leeszaal op de eerste verdieping van de British Library.*

De plek is onwerkelijk. De mensen zijn onwerkelijk. Zelfs de straten en gebouwen zijn onwerkelijk. Ik verwachtte elk moment dat een timmerman ‘Opbreken’ zou roepen, waarna alles zou instorten als een toneeldecor. Dat is Hollywood, een filmset, een felverlicht, opzichtig en nachtmerrieachtig decor, midden in de woestijn.

– Ethel Barrymore, ‘The First Lady of the American Theatre’, over Hollywood.

Wanneer we zonder reden worden aangevallen, moeten we keihard terugslaan, daar ben ik van overtuigd. Zo hard dat degene die ons aanviel, zijn lesje leert en het nooit meer doet.

– Charlotte Brontë, *Jane Eyre*

Proloog

Heb je jezelf ooit afgevraagd wat voor soort verhaal jouw levensverhaal is?

Ik had altijd gedacht dat het mijne een Bildungsroman zou zijn. Een meisje uit een klein plaatsje maakt carrière in de grote stad, net als Melanie Griffith in *Working Girl* of Dolly Parton in *9 to 5*. Natuurlijk zou ik het moeilijk hebben in het begin, maar uiteindelijk zou ik dankzij mijn moed en ondernemende karakter alle hindernissen weten te overwinnen.

Net als in *Legally Blonde*, *Pretty Woman* of *Pride and Prejudice* zou mijn levensverhaal een opbeurende komedie zijn; het ene moment grappig, het volgende ontroerend en inspirerend. Ik zou sterk en pittig zijn en leuk om mee om te gaan. Ik zou mooi en intelligent zijn en kinderen zouden me op handen dragen.

Dat heb ik altijd gedacht. Maar nu ik langs de loop van het pistool in mijn handen kijk en het gewicht en het kille feit van zijn bestaan in mijn handpalm voel, weet ik niet zo zeker of ik het juiste genre heb gekozen.

Sterker nog, ik weet niet eens of ik nog wel de hoofdrol speel.

I

Wie het goede wil, moet het slechte voor lief nemen

Vrijdag 5 februari

Soms lukt het niet om te verdwijnen, hoe hard je je best ook doet. Je kunt niets doen om op te gaan in de menigte om je heen, ook al zou je dat nog zo graag willen.

Het metrostel spoedt zich rammelend en schuddend over de rails, diep onder de straten van Londen. En het is er weer, het bekende gevoel van onbekenden die me aanstaren.

Ik ben bij hen thuis geweest. Althans, zo ervaren ze dat, maar ik ken ze niet. We zijn al vrienden, of misschien wel vijanden. Ik weet niet wat van toepassing is. Ik maak deel uit van een verhaal dat ze geweldig of juist vreselijk vinden. Ik maak deel uit van hun verhaal. Ze hebben me toegejuicht, samen met me gehuild en zoveel met me gedeeld, maar nu sta ik in levenden lijve voor ze. Natuurlijk staren ze naar me. Ik ben het onwerkelijke dat werkelijkheid is geworden.

Aan de rafelranden van mijn bewustzijn voel ik dat ze hun starende blikken afwenden om iets tegen de persoon naast ze te fluisteren. Ik probeer me op mijn boek te concentreren, rustig adem te halen en het verhaal over me heen te laten komen.

Al die blikken, als roodborstjes die op me gaan zitten en dan weer wegfladderen, een beetje schuchter maar ook nieuwsgierig. Ik weet wel dat mensen altijd naar elkaar gluren in de ondergrondse. Maar de laatste tijd is het anders.

Het metrostel rammelt en ratelt.

Sinds de eerste aflevering op tv werd uitgezonden, vier weken geleden, mag ik blij zijn als ik ergens naartoe kan zonder dat een of andere onbekende contact met me maakt. Een verlegen glimlach. Een klopje op de schouder. Een selfie. Een handdruk. Een sentimentele uitbarsting van iemand die te veel gedronken heeft, laat op de avond. Of een haastig geschreven briefje. En soms, om onbegrijpelijke redenen, ook een boze blik.

Ik wil niet ondankbaar overkomen. Ik houd van mijn werk en ik kan mijn geluk nauwelijks op. Maar soms is het alsof ik op de bruiloft van twee mensen ben die ik niet echt ken. Ik krijg kramp in mijn gezicht van de ontmoetingen met al die gecompliceerde onbekenden met hun goede bedoelingen. En ondertussen wil ik niets liever dan naar het toilet vluchten om aan ze te ontsnappen en eindelijk te kunnen ontspannen.

Niet dat ik me echt bedreigd voel. Ik loop geen gevaar.

Hoewel, het is natuurlijk niet altijd echt veilig. Dat heb ik een maand geleden door schade en schande ondervonden, toen de politie in mijn huiskamer stond na al die telefoontjes en e-mails. Ze reageerden pas toen mijn agent zich ermee bemoeide.

Hij had me elke avond op staan wachten, buiten het theater. Hij had niets vreemds of verontrustends. Het was een doodgewone man.

Na een avond werken kwam ik moe naar buiten door de artiestenuitgang. Nadat de opnames voor *Eyre* waren afgerond, had ik meteen een rol gekregen in *The Doll's House* in het West End. De eerste keer vroeg hij alleen of ik mijn handtekening op zijn programmaboekje wilde zetten, maar daarna wilde hij even met me kletsen, om vervolgens steeds langere gesprekken met me aan te knopen waar ik me steeds moeilijker uit los kon maken, tot hij me, nog altijd pratend, begon te volgen naar het metrostation. Daarna moest ik zorgen dat ik samen met vrienden vertrok. Ik had chaperonnes nodig. Op een dag kon hij niet ophouden met huilen, die onbekende van ergens in de vijftig. Hij bleef achter

mij en mijn vriendin aan lopen terwijl de tranen over zijn slappe gezicht liepen. Hij heette Shaun. Ik probeerde het zelf op te lossen, maar pas toen er een pakketje werd bezorgd bij mijn agent, nam de politie het serieus. Hij was gewoon een stalker. Niet eens een echte stalker, maar gewoon een eenzame man die vriendschap zocht. Dat zei ik natuurlijk ook tegen de politie, maar ze wilden er per se werk van maken en hem een officiële waarschuwing geven. Volgens mij was zijn vrouw onlangs overleden.

Ze wilden me niet vertellen wat er in het pakketje zat dat hij had gestuurd. Ik vroeg bij wijze van grap of er een hoofd in zat en iedereen moest lachen, dus waarschijnlijk was het dat niet. Maar ik voelde me wel schuldig over wat er was gebeurd. Hoe aardiger ik was geweest, hoe verder de situatie uit de hand was gelopen. Ik had zijn illusie versterkt dat wij een band hadden. Ik hoop dat het inmiddels beter met hem gaat, maar ik vind het wel vervelend dat ze me niet gewoon verteld hebben wat er in dat pakketje zat, want daardoor had ik een week lang allerlei gruwelijke fantasieën. Bizarre foto's. Menselijke huid. Tandën. Of iets wat van zijn vrouw was geweest. Uiteindelijk bleek het gewoon om een pluchen beest te gaan, met een nogal onthutsend gedicht erbij. Maar het is moeilijk om niet aan het ergste te denken als je je best doet niet aan het ergste te denken.

Ik weet wel dat niet alle mensen raar zijn. Maar sommige mensen zijn dat wel.

Bij de volgende halte pak ik mijn spullen en stap ik uit. Een paar mensen volgen me met hun ogen, maar wanneer ik bij Green Park bovengronds kom en de koude januarilucht mijn verhitte wangen koelt, trek ik de conclusie dat het metroritje vandaag goed is verlopen. Geen incidenten, geen dronken voetbal-supporters die 'Zeg het! Zeg het!' naar me riepen.

Wie had ooit gedacht dat *Jane Eyre* bekend zou komen te staan om één simpele uitspraak?

En wie had ooit gedacht dat Arsenal-supporters Brontë lezen?

En ja, beste lezer, mocht je je dat afvragen, tot mijn schande moet ik bekennen dat ik het gezegd heb.

‘Je bent laat,’ zegt Cynthia, mijn agent, met een gemaakt lachje wanneer ik in het restaurant tegenover haar neerplof.

‘Sorry. Metro.’

Ze heeft al champagne voor ons besteld. Ik werp een dorstige blik op de twee glazen met koude bubbeltjeswijn. ‘Hebben we iets te vieren?’ vraag ik half grappend, terwijl ik mijn jas uitschud, maar omdat ze niets zegt, kijk ik op.

‘Dat kun je wel zeggen, ja,’ zegt ze grinnikend, waarna ze nadrukkelijk een slok van haar champagne neemt. ‘Ik ben vanmorgen gebeld,’ murmelt ze, terwijl ze haar glas langzaam weer neerzet. ‘Door Louise Northfield van de BAFTA. Een tip, zou je kunnen zeggen. Louise en ik hebben samen op St Andrews gezeten en we houden elkaar altijd op de hoogte. Ze vindt je trouwens geweldig. Maar goed, het gerucht gaat... al worden de nominaties pas een maand voor de uitreiking bekendgemaakt, in mei, maar...’ Ze wacht even uit effectbejag. ‘Je staat op de BAFTA-lijst. Voor de nominaties. Voor *Eyre*. Beste actrice.’

Het duurt even voor haar woorden tot me doordringen, maar dan wordt de betekenis ervan me langzaam duidelijk. Het bloed trekt weg uit mijn gezicht, en dan uit mijn handen, en in plaats daarvan stroomt er serotonine door mijn aderen. Zoiets heb ik nog nooit gevoeld, het overspoelt me.

‘Jezus.’ Ik hoor het mezelf zeggen, als uit de verte, terwijl ik met trillende hand het champagneglas pak en een ijskoude, tintelende slok neem. Ik word er alleen maar nog lichter van in mijn hoofd. Hier heb ik zeven jaar voor gewerkt. Dit is het dan. Dit is wat ik wilde. ‘Jezus,’ mompel ik.

‘Dat zei ik ook.’ Cynthia heeft een brede grijns op haar gezicht. ‘Maar het mooiste komt nog. Alle andere genomineerden zijn boven de vijftig en hebben allemaal al eens gewonnen.’

Ik ben meteen weer nuchter, want hier schrik ik van. ‘Wacht eens. Is dat goed dan?’

‘Ja, dat is het zeker,’ zegt ze lachend. ‘Mensen vinden het prachtig om acteurs te ontdekken, ook al hebben ze al een jarenlange carrière achter de rug. Bovendien heb je geweldige producties gedaan, eersteklas, ook al was dit je eerste belangrijke hoofdrol. Je bent precies wat de Academy zoekt. Een veilige keus die toch als een wildcard kan worden gepresenteerd. Iedereen zal je steunen, want niemand zit erop te wachten dat weer een onderscheiding naar een van de “Ladies in Lavender” gaat.’

Ik lach nerveus en neem nog een slok. Ik doe al zeven jaar audities en weet inmiddels dat je nooit te veel hoop moet koesteren, maar dit keer kan ik het niet helpen. Mijn vreugde borrelt onstuitbaar naar de oppervlakte.

Cynthia wenkt de kelner.

‘Mogen we een selectie van alles op de kaart? Gewoon, wat de kok aanbeveelt,’ zegt ze op luchtige toon, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is om zoiets in een restaurant te zeggen. ‘Niet te zwaar, gewoon een lichte lunch.’ Ze kijkt me vragend aan. ‘Vind je dat oké, schat?’ De kelner volgt haar voorbeeld. Beiden onderwerpen zich aan mijn BAFTA-genomineerde persoonsje.

‘Ja, hoor. Prima. Klinkt goed,’ antwoord ik, waarna de kelner zelfverzekerd wegloopt om een naar mijn mening uiterst verwarrende bestelling door te geven.

Cynthia buigt zich zonder verdere omhaal in mijn richting.

‘Dit is allemaal nieuw voor je, en tot op zekere hoogte is het voor mij ook onbekend terrein. Goed, Charlie Redman won de onderscheiding voor beste acteur. Wanneer was dat, 2015? Maar voor mannen is het anders. Die hoeven alleen een pak aan te trekken. Voor beste actrice is het wat moeilijker. Zodra in april het persbericht is verstuurd, zal ik heel veel telefoontjes voor je moeten aannemen. Dus wat ik heb bedacht is dit: tot die tijd moeten we nog twee maanden zoetbrengen. Ik wil niet dat je vastzit aan

allerlei opnames, want ik wil dat je je handen vrij hebt voor grotere aanbiedingen die in het verschiet liggen. We zullen op de top van de golf moeten surfen. Dus wat dacht je van een kort werkbezoek aan Los Angeles, om de studio's in je geïnteresseerd te krijgen? De nominatie is nog niet officieel, maar we kunnen er best op zinspelen.'

Ze ziet de uitdrukking op mijn gezicht en verandert van toon. 'Sorry, ik loop een beetje te hard van stapel, hè? Het is ook nogal wat om te verwerken. Hier.' Ze heft haar champagnefluit en tikt mijn glas aan. 'Eén ding tegelijk. Gefeliciteerd, Mia, slimme, slimme meid van me.'

Cynthia is al mijn agent, fan en therapeut sinds ik ben afgestudeerd. We hebben de afgelopen jaren de nodige hemelse hoogtepunten en droevige dieptepunten doorgemaakt. In bepaalde opzichten zijn we heel erg aan elkaar gehecht, terwijl we elkaar in andere opzichten nauwelijks kennen. Het is een vreemd soort relatie, maar het is dan ook een vreemde bedrijfstak.

Plotseling straalt ze een ander soort energie uit. 'O, en ik heb het nieuws over George gehoord,' zegt ze, terwijl ze me onderzoekend en erg nieuwsgierig aankijkt. 'Wat spannend voor hem. Hij zal wel dolblij zijn.'

Ik merk dat mijn glimlach op slag verdwijnt. Ik heb namelijk geen flauw idee waar ze het over heeft. George? Mijn George?

Voor zover ik weet gebeurt er op dit moment niet veel in zijn leven. Het is zelfs een beetje tactloos van Cynthia om over hem te beginnen. George heeft al minstens acht maanden geen rol meer gehad en eerlijk gezegd voelt hij zich vreselijk.

George en ik leerden elkaar zes jaar geleden kennen, tijdens mijn eerste grote klus, een verfilming van *Tess of the d'Urbervilles*. Het duurde niet lang voor we gingen samenwonen. We hadden allebei maar een heel klein rolletje in *Tess*, maar onze scènes waren wel met de grote Hollywoodster die ze voor de hoofdrol hadden laten overkomen. We konden ons geluk niet op, ook omdat

we elkaar hadden ontmoet. Afgelopen lente hebben we een appartement gekocht, maar kort daarna kreeg George bijna geen opdrachten meer, terwijl ik sinds die tijd juist veel word gevraagd. Dat was tot nu toe nooit een probleem, want George is in die zin niet competitief.

‘Waar heb je het over?’ vraag ik.

Ze kijkt even erg verbaasd en fronst dan haar voorhoofd. ‘*Catcher in the Rye.*’

Mijn hart slaat een slag over. O, mijn god. Ik weet nog dat we twee scènes hebben opgenomen in de logeerkamer. Dat is al meer dan een maand geleden. George’ video voor die film van Holden. Maar dat leverde niets op. Ik weet nog dat we zo ons best hadden gedaan om in de bizarre arthousestijl te filmen van de Nederlandse regisseur met wie we allebei dolgraag wilden werken. In het script hadden de hoofdpersonen een andere leeftijd gekregen. Het verhaal was gemoderniseerd en veranderd in een universitaire allegorie in hedendaags New York.

Ik probeer het nog te volgen.

George heeft die video ingestuurd. Hij heeft de rol gekregen. Maar hij heeft het mij niet verteld.

Ik denk terug aan de afgelopen maand. Ik denk aan George, die stilletjes zit te lezen in de keuken, vroeg van huis gaat om vrienden te ontmoeten of eindelijk weer naar de sportschool te gaan. Na maandenlang nogal depressief te zijn geweest, lacht hij weer en... Verdomme. Hij heeft voor me verzwegen dat hij die rol heeft gekregen. Hij wist het al die tijd en heeft niets gezegd.

Inmiddels moet hij al talloze vergaderingen hebben gehad, leessessies, screentests. Hij heeft die video al voor de kerst opgestuurd. Waarom heeft hij in hemelsnaam niets gezegd? Waarom heb ik het niet in de gaten gehad?

Ik realiseer me dat ik Cynthia nog geen antwoord heb gegeven. ‘Ja! Sorry. Ja. Ik weet het! Hij is... een waar genie.’

‘Toen ik het hoorde, kon ik het nauwelijks geloven. Zula, een

cliënte van mij, speelt er ook in. Ze heeft maar een bijrolletje, maar ze is vorige week met de repetities begonnen en vertelde dat ze hem gisteren was tegengekomen tijdens de doorleessessie met de hele cast. Ze zei dat hij er erg goed uitzag. Hij zal wel erg opgelucht zijn. Het zag er een tijdje nogal somber uit, toch?’

‘Ja, nee. Ik weet het. Het is geweldig!’ Ik zeg dat allemaal werktuigelijk, maar ondertussen vraag ik me maar één ding af: waarom? Waarom heeft hij niet verteld dat hij die rol heeft gekregen?’

En dan vormt zich een gedachte in mijn hoofd en is het antwoord plotseling net zo duidelijk als het een ogenblik geleden nog onbegrijpelijk was. ‘Cynth, help me even herinneren. Wie speelt er ook alweer nog meer in?’ vraag ik zo terloops als ik maar kan. ‘George heeft het wel verteld, maar het is me...’

‘Ja, de vrouw die de geliefde speelt is – help! – ik ben zo slecht met namen. Naomi Fairn, ja. De dochter van Chris Fairn. Ze is eenentwintig, geloof ik. Ze is eigenlijk model, dit is haar eerste filmrol. Ik geloof dat ze wel goed is, maar zelfs als ze dat niet is, ziet ze er fantastisch uit in de rol. Zeg maar tegen George dat hij zich geen zorgen hoeft te maken. Ze doet het heus wel goed voor de camera.’

En zo begint het. Ik neem een slok champagne en probeer te verbergen dat mijn leven als een kaartenhuis instort.

‘Wanneer beginnen de opnames? Over een week, toch?’ vraagt ze. Ze heeft geen idee wat ik doormaak. ‘Ik wed dat ze hem in een of ander fantastisch appartement in New York zetten.’ Op dat moment schuif ik zachtjes mijn stoel naar achteren, verontschuldigd me en ga naar het toilet. Op de een of andere manier slaag ik erin een glimlach op mijn gezicht te toveren.

Achter de gesloten deur van het met marmer beklede toilet googel ik: *Catcher in the Rye rolverdeling*. Er is blijkbaar nog niets bekendgemaakt. Nog niet. Mijn maag verkrampst.

Ik denk aan George, die gisteravond vreedzaam naast me tv-keek, zoals altijd. Hij stuurde berichtjes. Nu vraag ik me af aan wie.

Ik googel haar gezicht.

Niet te geloven.

Het begint allemaal duidelijk te worden.

Ik klik op de minst stralende foto die Google te bieden heeft, om er een idee van te krijgen hoe Naomi Fairn er echt uitziet. Het is een foto uit een of ander onmogelijk hip tijdschrift. Ik kijk naar het prachtige, rimpelloze gelaat en wil het liefste dood.

Dit soort dingen waren tot nu toe nooit belangrijk.

Ik lees verder. Zelfs haar ouders zijn cool. Allebei erg knap, allebei acteurs. Haar vader was zo'n beetje het gezicht van de jaren negentig. Ik denk aan mijn vader, Trevor, die in een parka door het heuvellandschap van Bedfordshire fietst.

Met bevende handen tik ik een berichtje aan George en druk op verzenden. Dan haal ik de toiletdeur van het slot. Ik bekijk mezelf in de grote spiegel boven de wasbakken en inspecteer mijn ogen omdat ik wil weten of iemand kan zien dat mijn hart zojuist is gebroken.

Dat is niet zo.

Ik ben blijkbaar toch een goede actrice. Ik doe mijn haar goed, stift mijn lippen en kijk naar de achtentwintigjarige in de spiegel. Ik word aangestaard door Jane Eyre.

Ik weet wat ze denkt, want dat is wat ik denk.

We zitten ongelooflijk in de shit.